

ganffe naturligt, at i de første Aar medførte Foreningens Stilling Handelstrifsen og andre Forhold en saadan Panik i de jydffe Byer, at Realisationen maatte medføre større Tab end senere, og det viser sig ogsaa som en Kjendsgjerning, at i de sidste 3 Aar har Realisationen kun medført et Tab af gjennemsnittlig c. 20 pCt. paa Eiendomme, som ere solgte. Naar man nu gaar ud fra disse Tal, saa vil, selv om man tager Gjennemsnittet af de Tab, som Foreningen under hele Administrationen har lidt paa samtlige solgte Eiendomme, nemlig 30 pCt., selv om man altsaa forudsætter, at de Eiendomme, som Foreningen har tilbage, kun ville udbringes til 70 pCt., dette dog kun medføre et Tab af 96,000 Rd., og det vil endda være et Overskud paa Status af 10,000 Rd. Tager man de sidste Aars Gjennemsnit, vil Status vise et Overskud af over 40,000 Rd., men jeg skal her sige, at jeg, for at faae Foreningen ud af Alempene ved at ligge inde med de udlagte Eiendomme og saaledes fremme dens Frigjørelse for den tungne Administration vilde ansee det nyttigere, om man solgte villigere. Dette synes at godtgjøre, at Foreningens Status virkelig er paa et Overskud. Jeg skal bemærke, at Foreningen i Løbet af den Tid, den har været under Administration, ingenslunde har stoppet sin Amortisation, idet Obligationsmassen, som i 1861 var 4,550,000 Rd., efter det sidste Regnskab er bleven nedbragt til 3,500,000 Rd.; den er altsaa i Løbet af disse 9 Aar bleven formindsket med over 1 Million Rigsdaler. Alle disse Omstændigheder synes mig, som sagt, at godtgjøre, at Foreningen ikke længere burde holdes under tvungen Administration. Et Punkt vil maaffee blive indvendt, og det er, at Foreningen iblandt sine Activer eier endel Panteobligationer fra nye Kjøbere af dens Eiendomme. Det kunde maaffee siges, at dette Beløb ikke burde opføres paa Status som reen Sikkerhed for mere end $\frac{2}{5}$ af Beløbet, da det jo kun er indtil $\frac{3}{5}$, som Foreningen maa udlane af Eiendommens Værdi; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at efter den Forandring i Statutterne, som foregik den 26de Februar 1859, og hvorefter Foreningens Bestyrelse er bemyndiget

til at lade nye Kjøbere gaar over i Foreningen for det fulde Beløb, hvortil Salg har fundet Sted, vil man heller ikke paa dette Punkt kunne gjøre nogen begrundet Indvending. I ethvert Tilfælde er min Mening med at være ved denne Sag hovedsagelig den, fra en overordnet Side, hvor det Almindeliges Vel er Alt og den personlige Interesse ingen, at fremkalde en Undersøgelse af, om det dog nu ikke maatte være paatide at faae en Forandring tilvebragt. Der maa vel lægges Mærke til, at det paa ingen Maade er Meningen her at forlange, at Foreningen strax skulde træde ind i sin fulde tidlige Virksomhed. Jeg har tværtimod den Erkjendelse, at før Foreningen er kommen ud af den egentlige Skiftebehandling og i nogen Tid har været ude af den, saa at den i Gjærningen godtgjør, at den ved egen Styrelse drives paa en saadan Maade, at Offentligheden, Publicum, har og bør have Tillid til den, kan der og bør der ikke være Tale om, at Foreningen gjenoptager sin egentlige Virksomhed som ny Laangiver. Men netop fordi en saadan Forberedelse, en saadan Overgangstilstand maa til, for det store vigtige Moment kan indtræde, da Foreningen paany kan blive Laangiver, derfor er det af største Vigtighed, at ingen Tid spildes, ingen Forhaling vilkaarlig gjøres med at lade Forberedelserne komme. Derfor er det, at jeg har henvendt dette Spørgsmaal til den høitagtede Justitsminister, idet nemlig det Skridt, som jeg anser for at maatte være det første, er netop dette at faae Foreningen ud af den Skiftebehandling, under hvilken den er kommen ved det Commissorium, som den daværende Justitsminister gav, hvortil den øvrige Virksomhed, den fulde Gjenindsættelse af Foreningen i dens Rettigheder og Forretninger som activ Creditforening, ganffe vist maatte være et Skridt, der maatte tages fra Indenrigsministerens Side, idet det væsentligt vilde gaar ud paa at ophæve den Skrivelse, hvormed Indenrigsministeren i sin Tid borttog fra Foreningen de særegne Rettigheder, som den havde i Eighed med andre Creditforeninger, der ere i activ Virksomhed. Dette Skridts Foretagelse maatte naturligviis være forbeholdt en senere Tid, og det maa vel ogsaa være